

УДК 334.012.4:338.24:332.122(1-22)

- О. Т. Левандівський,
 д. е. н., професор, завідувач кафедри фінансів,
 Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника
 ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-5819-8377>
- І. В. Свиноус,
 д. е. н., професор кафедри обліку і оподаткування,
 Білоцерківський національний аграрний університет
 ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-0346-1596>
- М. І. Ібатуллин,
 д. е. н., професор кафедри адміністративного менеджменту та зовнішньоекономічної
 діяльності, Національний університет біоресурсів і природокористування України
 ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-8765-6261>
- О. Ю. Гаврик,
 к. е. н., доцент кафедри обліку і оподаткування,
 Білоцерківський національний аграрний університет
 ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0001-9816-0253>
- Д. А. Качан,
 к. е. н., асистент кафедри фінансів, банківської справи та страхування,
 Білоцерківський національний аграрний університет
 ORCID ID: <https://orcid.org/0000-0002-4826-2953>

DOI: 10.32702/2306-6814.2025.2.33

РОЛЬ І МІСЦЕ ДЕРЖАВНО-ПРИВАТНОГО ПАРТНЕРСТВА В ЗАЛУЧЕННІ ІНВЕСТИЦІЙ В РОЗВИТОК ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

- О. Levandivskyi,
 Doctor of Economic Sciences, Professor, Head of the Department of Finance, Vasyl Stefanyk Precarpathian National University
- І. Svynous,
 Doctor of Economic Sciences, Professor, Department of Accounting and Taxation, Bila Tserkva National Agrarian University
- М. Ibatullin,
 Doctor of Economic Sciences, Professor of the Department of Administrative Management and Foreign Economic Activity,
 National University of Life and Environmental Sciences of Ukraine
- О. Havryk,
 PhD in Economics, Associate Professor of the Department of Accounting and Taxation, Bila Tserkva National Agrarian University
- Д. Kachan,
 PhD in Economics, Assistant of the Department of Finance, Banking and Insurance, Bila Tserkva National Agrarian University

THE ROLE AND PLACE OF PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP IN ATTRACTING INVESTMENTS IN THE DEVELOPMENT OF TERRITORIAL COMMUNITIES

Нині в усьому світі широкого поширення набули різноманітні моделі державно-приватного партнерства в різних сферах життєдіяльності людини. Для України державно-приватне партнерство (ДПП) є відносно новим механізмом розвитку економіки, значення якого зростає з року в рік.

Державно-приватне партнерство виступає по суті інноваційним методом, що застосовується з боку держави для підписання договорів (контрактів) з бізнесом, які, своєю чергою, використовують свій потенціал як управлінський, так і фінансовий під час реалізації проєктів відповідно до умов, що необхідні для реалізації проєкту. А представники з боку держави відповідають за забезпечення населення послугами, підвищення якості життя місцевого населення.

Варто зазначити, що державно-приватне партнерство є дієвим інструментом для розвитку громад. Його використання сприятиме реалізації державної регіональної політики, орієнтованої на європейські стандарти і спрямованої на підвищення соціальних стандартів населення. Впровадження проектів державно-приватного партнерства як на місцевому, так і центральному рівнях дозволить максимально ефективно об'єднати ресурси держави, громади та бізнесу заради спільної мети — економічного зростання країни.

Приватний сектор буде відігравати вирішальну роль у післявоєнному відновленні країни, а формат державно-приватного партнерства стане оптимальним для багатьох проектів у сферах транспорту, соціальної та іншої інфраструктури. Важливими умовами для цього є готовність місцевої влади до партнерства, відкритість і прозорість у прийнятті рішень, а також створення сприятливого бізнес-клімату. У відповідь підприємці зможуть забезпечити партнерський підхід та інвестування в цей процес.

Currently, various models of public-private partnership in various spheres of human life have become widespread throughout the world. For Ukraine, public-private partnership (PPP) is a relatively new mechanism for economic development, the importance of which is growing from year to year.

Public-private partnership is essentially an innovative method used by the state to sign agreements (contracts) with business, which, in turn, use their potential, both managerial and financial, during the implementation of projects in accordance with the conditions necessary for the implementation of the project. And representatives from the state are responsible for providing the population with services, improving the quality of life of the local population.

A study of international experience shows that PPP is successfully used abroad in the social sphere, primarily in education and healthcare. PPP is used to a more limited extent in sports and other sectors of the social sphere, where other mechanisms of interaction between the state and business are used.

The implementation of PPP projects is impossible without close partnership cooperation. This becomes especially relevant in situations where local authorities lack financial resources to build new or even maintain existing social infrastructure facilities. At the local level, PPP involves long-term cooperation between local governments and the private sector, based on a contract (for example, concession, property management or joint activities).

The main goal of such cooperation is to finance, design, implement and manage facilities and services traditionally provided by the public sector. It is worth noting that public-private partnership is an effective tool for the development of regions. Its use will contribute to the implementation of state regional policy, oriented towards European standards and aimed at raising the social standards of the population. The implementation of public-private partnership projects at both the local and central levels will allow for the most effective combination of state, community and business resources for the common goal of economic growth of the country.

The private sector will play a crucial role in the post-war reconstruction of the country, and the format of public-private partnership will be optimal for many projects in the fields of transport, social and other infrastructure. Important conditions for this are the readiness of local authorities for partnership, openness and transparency in decision-making, as well as the creation of a favorable business climate. In response, entrepreneurs will be able to provide a partnership approach and invest in this process.

Ключові слова: інвестиції, державно-приватне партнерство, територіальні громади, інвестиційні проекти, державна регіональна політика.

Key words: investments, public-private partnership, territorial communities, investment projects, state regional policy.

ПОСТАНОВКА ПРОБЛЕМИ У ЗАГАЛЬНОМУ ВИГЛЯДІ ТА ЇЇ ЗВ'ЯЗОК ІЗ ВАЖЛИВИМИ НАУКОВИМИ ЧИ ПРАКТИЧНИМИ ЗАВДАННЯМИ

Нині в усьому світі широкого поширення набули різноманітні моделі державно-приватного партнерства

в різних сферах життєдіяльності людини. Для України державно-приватне партнерство (ДПП) є відносно новим механізмом розвитку економіки, значення якого зростає з року в рік.

Державно-приватне партнерство виступає по суті інноваційним методом, що застосовується з боку дер-

жави для підписання договорів (контрактів) з бізнесом, які, своєю чергою, використовують свій потенціал як управлінський, так і фінансовий під час реалізації проєктів відповідно до умов, що необхідні для реалізації проєкту. А представники з боку держави відповідальні за забезпечення населення послугами, підвищення якості життя населення територіальних громад. При цьому ключовими особливостями державно-приватного партнерства є:

- довгостроковість забезпечення та надання послуг;
- передача ризиків бізнесу;
- різноманіття форм договорів (контрактів), які укладаються між юридичними особами та державним сектором.

АНАЛІЗ ОСТАННІХ ДОСЛІДЖЕНЬ І ПУБЛІКАЦІЙ

Особливості розвитку державно-приватного партнерства досліджували вітчизняні та зарубіжні економісти, зокрема В. Варнавський, В. Голян, Дж. Делмон та ін. Проте, незважаючи на значні наукові дослідження у сфері державно-приватного партнерства, питання розробки механізмів їх фінансування залишається, очевидно, невирішеним. Подальші дослідження вимагають аналіз сучасних проблем і тенденцій розвитку ДПП в Україні, дослідження фінансових інструментів і форм реалізації ДПП, фінансових механізмів державної підтримки розвитку ДПП, а також комплекс питань, пов'язаних з оцінкою ефективності фінансування.

ФОРМУЛЮВАННЯ ЦІЛЕЙ СТАТТІ (ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ)

На основі узагальнення досліджень науковців та досвід провідних країн світу запропонувати теоретичні підходи щодо ролі державно-приватного партнерства в залученні інвестицій в розвиток територіальних громад.

ВИКЛАД ОСНОВНОГО МАТЕРІАЛУ ДОСЛІДЖЕННЯ

Для проєктів державно-приватного партнерства виділяють два стандартних етапи. Перший етап — "витратний", протягом цього етапу держава і бізнес здійснює інвестування в об'єкти інфраструктури (та інші об'єкти, які пов'язані з функціями бізнесу). Другим етапом є "дохідний етап". На цьому етапі відбувається надання послуг населенню і повернення вкладених грошей на першому етапі. Наявність цього етапу є основною і головною відмінністю державно-приватного партнерства від державного замовлення. Дохід від надання послуг приватним особам і платежі з бюджету є джерелами дохідної частини проєкту ДПП. Щоб повернути кошти, вкладені в проєкт, необхідний довгостроковий характер реалізації проєктів державно-приватного партнерства. Так, середній термін, який має використовуватися для втілення проєкту повною мірою, становить щонайменше 10 років, де "дохідний етап" займає більшу частину часу, ніж "витратний", який можна порівняти за термінами з державним замовленням.

Проєкт державно-приватного партнерства потребує більших витрат на передпроєктні та підготовчі роботи,

ніж для державного замовлення, а також для формування документації. У зв'язку з тривалим характером проєкти ДПП характеризуються складністю договірних відносин [1].

Поділ проєктних ризиків між сторонами є обов'язковою умовою для державно-приватного партнерства. Основною складністю в цьому випадку слугує оптимальний розподіл ризиків. Це залежить від галузі, на яку спрямований проєкт ДПП, від типу угоди між сторонами, від умов фінансування проєкту тощо. Якщо знайти оптимальне рішення в розподілі ризиків для двох сторін, то підвищується значення передпроєктної стадії державно-приватного партнерства.

Державно-приватне партнерство виступає інструментом економічної політики держави, формування якого відбулося за допомогою тривалої еволюції відносин держави і суспільства, його окремих секторів.

Розвиток ДПП у світі поділяють, як правило, на три стадії (ступені). Серед країн, у яких спостерігається високий рівень розвитку ДПП (3-тя стадія), слід виділити Австралію, Велику Британію та Ірландію. На 2-му ступені розвитку перебуває більшість розвинених країн (США, Франція, Іспанія, Німеччина, Японія та ін.). І найбільш чисельну групу становлять держави, що перебувають на 1-му етапі, де спостерігається низький ступінь розвитку ДПП (Китай, Індія, Україна та ін.) [2].

Таким чином, Україна перебуває на першій стадії, тобто на початковому етапі розвитку ДПП, що характеризується розробкою стандартів і законодавства у сфері ДПП, створенням державного органу з реалізації ДПП, розробкою структури угод ДПП, створенням системи взаємодії, побудовою відкритого ринку для учасників ДПП і використанням досвіду інших країн. У той час як Велика Британія вже на 3-му ступені розвитку. На цій стадії відбувається вдосконалення наявних систем і механізмів, збільшення життєвого циклу проєктів ДПП. У зв'язку з цим особливий інтерес становить аналіз країн у сфері ДПП, які перебувають на різних етапах його розвитку. Ключовими параметрами такого зіставлення будуть понятійний апарат, форми реалізації, показники розвитку ДПП.

У широкому сенсі державно-приватне партнерство (public-private partnership) — це будь-які форми співробітництва держави та бізнесу. При цьому в кожній країні існує своє трактування цього поняття.

Зокрема, у Великій Британії ДПП є "державною структурою або приватним комерційним підприємством, що створене в публічних цілях і функціонує за рахунок коштів уряду та однієї або декількох приватних компаній" [3, с. 109].

Змістовні характеристики розглядуваного терміна дещо відрізняються у США, де ДПП є "юридично оформленою угодою між державним агентством (яке належить федеральній владі, адміністрації штату або місцевим органам самоврядування) та суб'єктом приватного сектору, внаслідок чого здійснюється спільне використання ресурсів держави та бізнесу, а також кожна сторона розділяє ризики та потенційний прибуток" [4, с. 80].

ДПП у французькому законодавстві виступає таким собі "режимом фінансування приватними інвесторами розроблення, планування, фінансування, будівництва та

експлуатації об'єктів інфраструктури на ринку суспільних послуг" [5, с. 83].

Широкого розвитку у світі ДПП набуло завдяки виявленню на практиці переваг, які зацікавили як державу (публічного партнера), так і недержавний сектор (приватного партнера). Згідно з даними зарубіжних джерел, інтерес держави до ДПП зумовлений такими причинами:

1. економічна ефективність: визнання того, що приватний сектор здатний забезпечити вищу віддачу від вкладених коштів при управлінні інфраструктурними проєктами порівняно з публічним сектором;

2. оптимальна ціна: рішення уряду про реалізацію ДПП ґрунтується на результатах аналізу, що показує більшу віддачу для суспільства проєктів ДПП завдяки зниженню витрат і ризиків, підвищенню рівня обслуговування;

3. джерела фінансування: ДПП стимулює залучення нових або додаткових джерел фінансування для розвитку інфраструктури, а також надає нові можливості для розвитку місцевих фінансових ринків, відкриває уряду доступ до альтернативних приватних джерел капіталу, даючи змогу реалізувати важливі та термінові проєкти, які в іншому разі навряд чи були б можливими;

4. технології, інновації та ноу-хау: держава може очікувати від приватного сектору використання новітніх технологій, інновацій та ноу-хау, доступу до наявного досвіду і технологій приватного сектору, які інакше недоступні для держави або які розробляються спеціально для проєкту ДПП;

5. використання нових форм і методів фінансування ДПП, що відрізняється від державного та корпоративного. Наприклад, часткове або повне фінансування споживачами отримуваних послуг;

6. рішення на весь життєвий цикл об'єкта: механізм ДПП допомагає впоратися з проблемою недофінансування, створюючи стимули до інвестування на ранніх стадіях;

7. забезпечення прозорості та боротьба з корупцією: ДПП надає можливість впровадження ефективного управління на всіх етапах реалізації проєкту і, відповідно, зменшує ризик корупції.

До основних причин зацікавленості українського бізнесу в ДПП, виходячи з результатів дослідження (було опитанню 326 суб'єктів підприємницької діяльності Київської та Хмельницької областей), належать:

— можливість залучення бюджетних коштів для здійснення проєкту — 43,2 % респондентів;

— отримання доступу до нових, раніше закритих для приватного сектору сфер економіки (об'єкти державної або муніципальної власності, дорожня інфраструктура, ЖКГ, енергетика, об'єкти охорони здоров'я, освіти тощо) — 40,9 % респондентів;

— розширення можливостей для отримання кредитів від українських і зарубіжних фінансових організацій — 39,8 % респондентів;

— покращення взаємодії з органами влади за рахунок участі в проєкті держави — 35,8 % респондентів;

— підвищення статусу компанії — 22,7 % респондентів;

— створення позитивного образу компанії в очах акціонерів — 6,8 % респондентів.

Привертають до себе увагу відмінності в оцінках основних переваг ДПП міжнародною спільнотою та вітчизняним бізнесом: якщо перше вбачає в ДПП можливість залучення додаткових позабюджетних коштів, то друге — можливість залучення саме бюджетних коштів. Ця обставина має принципове значення, у т. ч. з позицій розуміння перспектив розвитку ДПП в Україні.

Узагальнення міжнародного досвіду свідчить, що ДПП успішно застосовується за кордоном у галузях соціальної сфери, насамперед в освіті та охороні здоров'я. Більш обмежено ДПП застосовують у спорті та інших галузях соціальної сфери, де використовують інші механізми взаємодії держави та бізнесу.

Досить поширеними формами ДПП у соціальній сфері є:

— контракти на управління та експлуатацію чи обслуговування;

— угоди про ДПП;

— концесійні угоди.

При цьому найширше в галузях соціальної сфери за кордоном використовують такі моделі ДПП, що реалізуються в рамках концесійних угод, як:

— будівництво — експлуатація — передача;

— будівництво — володіння — експлуатація — передача;

— будівництво — володіння — експлуатація;

— проєктування — будівництво;

— проєктування — будівництво — фінансування — експлуатація (управління);

— проєктування — будівництво — фінансування — передача.

Відповідно до законодавства України, а саме Закону України "Про державно-приватне партнерство", державно-приватне партнерство (ДПП) — це співпраця між державами, державні та територіальні громади в особі відповідних державних органів та органів місцевого самоврядування (державних партнерів), а також юридичних осіб, крім державних підприємств та підприємств місцевого самоврядування, або фізичних осіб-підприємців (через приватних партнерів), що діють на договорі; воно здійснюється в порядку, встановленому законом та іншими правовими актами, та відповідно до ознак державно-приватного партнерства [7].

Незважаючи на відсутність єдиного тлумачення концепції ДПП, кінцевим результатом у будь-якій країні є розробка, фінансування, проєктування та фінансування громадської інфраструктури, громадських робіт та пов'язаних з ними послуг у найбільш економічно вигідний спосіб будівництва, експлуатації та обслуговування.

Основними завданнями запровадження державно-приватного партнерства є стимулювання інвестицій у створення нової інфраструктури та модернізацію вже наявної; залучення додаткових фінансових ресурсів для її розвитку; оптимізація витрат на будівництво, експлуатацію та обслуговування, підвищуючи при цьому їхню якість; забезпечення своєчасного й належного обслуговування інфраструктурних об'єктів протягом усього терміну їх експлуатації; покращення доступу населення

до суспільно значущих послуг і підвищення їхньої якості; використання інноваційного досвіду й технологій приватного сектора, а також розширення фіскальних можливостей держави.

Характерними рисами державно-приватного партнерства, що відрізняють його від інших форм співпраці між державою і бізнесом, є такі особливості:

- передача прав на управління, користування або експлуатацію об'єкта партнерства, а також створення, реконструкція чи модернізація об'єкта державно-приватного партнерства з подальшим управлінням або використанням, за умови виконання приватним партнером інвестиційних зобов'язань відповідно до укладеного договору;

- довгостроковий характер співпраці (від 5 до 50 років);

- передача приватному партнеру певної частини ризиків, пов'язаних із реалізацією проєкту;

- обов'язкове фінансування приватною стороною об'єктів партнерства за рахунок джерел, дозволених чинним законодавством [8].

Слід зауважити, що об'єктами державно-приватного партнерства (ДПП) можуть бути як наявні об'єкти, зокрема ті, що підлягають реконструкції, модернізації чи технічному переоснащенню, так і створені або придбані в результаті виконання відповідного договору. Ці об'єкти мають перебувати у державній або комунальній власності.

Водночас важливо розуміти: реалізація проєктів ДПП неможлива без тісної партнерської співпраці. Це стає особливо актуальним у ситуаціях, коли місцевим органам влади бракує фінансових ресурсів для будівництва нових або навіть утримання існуючих інфраструктурних об'єктів соціального призначення. На місцевому рівні ДПП передбачає довгострокову співпрацю між органами місцевого самоврядування та приватним сектором, засновану на договорі (наприклад, концесія, управління майном або спільна діяльність). Основна мета такої співпраці — фінансування, проєктування, реалізація й управління об'єктами та послугами, традиційно забезпечуваними публічним сектором.

Запровадження механізму ДПП має низку переваг. По-перше, це ефективний інструмент залучення приватного капіталу для розвитку комунальної інфраструктури. По-друге, він дозволяє скоротити муніципальні витрати на забезпечення публічних послуг. Крім того, така модель дає змогу реалізовувати інфраструктурні проєкти без боргового фінансування, зокрема без використання державних чи місцевих гарантій.

ДПП-проєкти умовно поділяються на дві основні категорії. До першої відносяться проєкти, де повернення інвестицій забезпечується через оплату користувачів послуг (наприклад, концесійні угоди). До другої — проєкти, де основним джерелом повернення інвестицій є місцевий бюджет. Наприклад, це може бути будівництво лікарень чи шкіл, коли органи місцевого самоврядування здійснюють платежі приватному партнеру за їхнє використання.

Територіальна громада, в якій сформована прозора і чесна співпраця між місцевою владою та бізнесом,

отримує значні переваги. Розвиток партнерських взаємин між цими секторами є ключовою умовою для реалізації внутрішнього потенціалу громади, підвищення ефективності роботи підприємств і зміцнення локальної економіки. Як наслідок, це зазвичай забезпечує створення нових робочих місць і збільшення податкових надходжень до бюджету.

Розвиток таких відносин сприяє налагодженню більш глибокого взаєморозуміння і співпраці. Йдеться про посилення прозорості дозвільної системи, спрощення регуляторних процедур і зниження бюрократичних перепон, що, в свою чергу, підвищує довіру до місцевої влади як з боку громади, так і бізнесу. Це також сприяє покращенню репутації громади в очах потенційних інвесторів і формує її привабливий імідж.

Прозорі та рівноправні відносини з підприємцями роблять місцеву владу більш активною та здатною впроваджувати ефективні підходи до управління природними ресурсами, фінансами та майном громади. В результаті покращується якість роботи управлінських органів, долаються соціально-психологічні бар'єри у взаємодії між владою і населенням. Такий підхід допомагає побудувати відкрити і підзвітну модель управління, де ефективність і відповідальність стають основними принципами діяльності. Як наслідок, підвищується рівень життя жителів громади і з'являється чітке бачення її стратегічного розвитку.

Партнерство між владою та бізнесом також сприяє більш ефективному вирішенню актуальних проблем і відкриває можливості для спільного планування та впровадження важливих ініціатив. Такі відносини дозволяють повноцінно застосовувати механізми державно-приватного партнерства для розвитку соціальної та іншої інфраструктури, а також для покращення якості публічних послуг у громаді.

Партнерство між бізнесом та місцевою владою сприяє формуванню і зміцненню довіри з боку громадянського суспільства та лідерів громади, що є ключовим фактором для досягнення спільних стратегічних цілей. Різні сектори суспільства володіють унікальними ресурсами та компетенціями, які можуть ефективно поєднуватися у спільних проєктах. Це особливо важливо під час реалізації стратегічних ініціатив, наприклад, у процесі планування та впровадження проєктів розвитку регіональних програм забезпечення. Така співпраця стане основою для перетворення місцевої економіки на інноваційну та конкурентоспроможну, водночас враховуватиме екологічні аспекти. Найголовніше — це забезпечення підвищення якості життя та соціального добробуту громади.

ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ РОЗВІДОК У ДАНОМУ НАПРЯМІ

Варто зазначити, що державно-приватне партнерство є дієвим інструментом для розвитку громад. Його використання сприятиме реалізації державної регіональної політики, орієнтованої на європейські стандарти і спрямованої на підвищення соціальних стандартів населення. Впровадження проєктів державно-приватного партнерства як на місцевому, так і центральному рівнях дозволить максимально ефективно об'єднати

ресурси держави, громади та бізнесу заради спільної мети — економічного зростання країни.

Очевидно, що приватний сектор буде відігравати вирішальну роль у післявоєнному відновленні країни, а формат державно-приватного партнерства стане оптимальним для багатьох проєктів у сферах транспорту, соціальної та іншої інфраструктури. Важливими умовами для цього є готовність місцевої влади до партнерства, відкритість і прозорість у прийнятті рішень, а також створення сприятливого бізнес-клімату. У відповідь підприємці зможуть забезпечити партнерський підхід та інвестування в цей процес.

Література:

1. Вайсман Е. Я. Механізм залучення інвестицій в економіку регіону на основі державно-приватного партнерства. Інвестиції: практика та досвід. 2014. № 6. С. 149—153.
2. Юринєць З. В., Кохан М. О. Розвиток гібридних проєктів у контексті державно-приватного партнерства й інвестування в розбудову інфраструктури. Галицький економічний вісник. 2020. № 62 (1). С. 102—109.
3. Палажченко К. С., Цимбаленко Я. Ю. Узагальнення історичного досвіду становлення та розвитку державно-приватного партнерства. Інвестиції: практика та досвід. 2022. № 4. С. 107—111.
4. Лазар Ю. Інвестиційний механізм розвитку соціальної відповідальності на засадах державно-приватного партнерства. Соціально-економічні проблеми і держава. 2013. № 2. С. 75—88.
5. Хусайнов Р. В. Формування і розвиток механізму державно-приватного партнерства в Україні. Причорноморські економічні студії. 2016. № 7. С. 81—85.
6. Дутко Н. Г. Державно-приватне партнерство: перспективи розвитку. Інвестиції: практика та досвід. 2020. № 4. С. 109—114.
7. Кришталь Т. М. Державно-приватне партнерство як основний механізм розвитку інфраструктури регіону. Сталий розвиток економіки. 2013. № 3. С. 137—141.
8. Нехайчук Д. В., Нехайчук Ю. С. Роль державно-приватного партнерства у механізмі державного регулювання інвестиційного процесу. Науковий вісник: Фінанси, банки, інвестиції. 2013. № 5, С. 89—94.

References:

1. Weisman, E. (2014), "Mechanisms to attract investments to the regional economy through public-private partnership", *Investytsiyi: praktyka ta dosvid*, vol. 6, pp. 149—153.
2. Yurynets, Z.V. and Kokhan, M.O. (2020), "Development of hybrid projects in the context of public-private partnership and investment in infrastructure development", *Halyts'kyj ekonomichnyj visnyk*, vol. 62 (1), pp. 102—109.
3. Palazhchenko, K.S. and Tsymbalenko, Ya.Yu. (2022), "An overview of the historical background of the formation and development of public-private partnership", *Investytsii: praktyka ta dosvid*, vol. 4, pp. 107—111.
4. Lazar, Yu. (2013), "Investment mechanism for the development of social responsibility on the basis of public-private partnership", *Sotsial'no-ekonomichni problemy i derzhava*, vol. 2, pp. 75—88.

5. Khusainov, R.V. (2016), "Formation and development of the mechanism of public-private partnership in Ukraine", *Prychornomors'ki ekonomichni studii*, vol. 7, pp. 81—85.

6. Dutko, N. (2020), "Public-private partnership: development prospects", *Investytsiyi: praktyka ta dosvid*, vol. 4, pp. 109—114.

7. Kryshchal, T.M. (2013), "Public-private partnership as the main mechanism for the development of the region's infrastructure", *Stalyj rozvytok ekonomiky*, vol. 3, pp. 137—141.

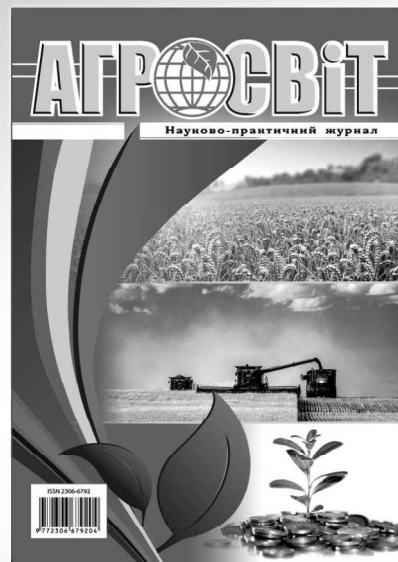
8. Nekhajchuk, D.V. and Nekhajchuk, Yu.S. (2013), "The role of public-private partnership in the mechanism of state regulation of the investment process", *Naukovyj visnyk: Finansy, banky, investytsii*, vol. 5, pp. 89—94.

Стаття надійшла до редакції 03.01.2025 р.

АГРОСВІТ

<https://nayka.com.ua>

Передплатний індекс: 23847

Виходить 24 рази на рік

**Журнал включено до переліку
наукових фахових видань України
з ЕКОНОМІЧНИХ НАУК (Категорія «Б»)**

Спеціальності – 051, 071, 072, 073, 075, 076, 292